

[Dagmar Andreassen.]

som vil blive hæmmet i at få disse lån, fordi man stiller for strenge krav til egenkapital. Spørgsmålet er, om man ikke bare kan tage en lidt større præmie, hvis sikkerheden ikke er for stor. Det gør man jo bl. a., når man brandforsikrer, så tager man mere for et træhus, end man gør for et stenhus.

Jeg vil også gerne spørge handelsministeren, om man har noget talmateriale, der modbeviser mit synspunkt her og at risikoen altså er for stor, hvis ikke man stiller krav til egenkapitalen. Mange gange er det efter min opfattelse en egenkapital på papiret. Det drejer sig ofte kun om, at man ejer nogle gamle, måske ikke særlig hensigtsmæssige bygninger, der ikke er ret meget værd, hvis indtjeningen svigter.

I øvrigt synes jeg, at man i et udvalg bør drøfte, om statsgarantierne kunne stilles over for udenlandske pengeinstitutter, så eksportørerne direkte kunne nyde godt af billigere lån i udlandet. Lånoptagningen i udenlandske banker praktiseres jo i øjeblikket i henhold til valutacirkulærets § 13 af importerende og eksporterende virksomheder. Det er bare en ordning, som af forskellige grunde er forbeholdt de store, og hvorfor skulle man ikke give små og middelstore virksomheder den samme chance?

Det radikale venstre har grund til at udtrykke tilfredshed med den gavn, som fonden hidtil har gjort, og bemærkningerne er kun fremsat i håb om, at den kan komme til at gøre endnu mere gavn, ved at kendskabet til loven bliver større, og ved at staten påtager sig en lidt større risiko. Vi har jo motiver nok til at fremme eksporten.

Poul Dam: Det foreliggende lovforslag er jo et led i en snart lang række af forslag, hvorved det oprindelige beløb fra 1960 er blevet forhøjet, og man kunne måske spørge, om der ikke var mulighed for at finde en anden formulering, således at beløbet nogenlunde automatisk kunne følge i takt med det stigende behov. Alene som følge af prisstigninger, men også som følge af eksportens stigning må der jo år efter år blive brug for større beløb til dette formål.

Vi har ikke noget imod forhøjelsen, men vil gerne benytte lejligheden til at spørge handelsministeren, om der kan siges noget om eksportkreditfondets afslag, altså ikke alene

om de garantier og kationer, der faktisk gives, men også om de afslag, der gives. Man har en gang imellem indtrykket af, at eksportører, som ønsker at udvide eksporten til nye handelspartnere — og det kan både være udviklingslandene og lande i den socialistiske blok, som vi traditionelt ikke har haft så meget handel med — møder særlig store vanskeligheder, og det må efter min mening anses for at være meget uheldigt, hvis det er tilfældet. Jeg ved ikke, om handelsministeren kan svare på det her, men ellers skulle der være mulighed for at få oplysningerne frem i det udvalg, som jeg håber vil blive nedsat.

Kai Moltke: Lovforslaget er jo en gang påanden, som vi før har beskæftiget os med, og jeg kan på forhånd sige, at jeg stiller mig ganske overordentlig velvilligt til den forhøjelse, som her finder sted.

De eneste bemærkninger, som jeg kunne ønske at få frem fra handelsministeren, er ikke så meget til fordel for mennesker her i tinget som for folk udenfor. En hævning af en sådan fonds størrelse fra 4 til 5 milliarder, hvor oven i købet samtlige folketingets partier er enige, kunne vel over for befolkningen blive understreget, hvis man samtidigt oplyste, hvilke konkrete tab og udgifter staten har haft på de pågældende kreditter i den pågældende periode, for man skulle jo nødigt have en forestilling om, at der nu bevilgedes 5 milliarder til sådanne formål. Derfor tror jeg, handelsministeren vil gøre klogt i at give en oversigt over de faktiske udgifter ved denne virksomhed; det gælder jo først og fremmest kation, statsgaranti osv.

Samtidig er der spørgsmålet om den fremtidige udvidelse af eksporten. Det er uden tvivl noget, som er aktuelt, og som bør fremmes i særlig grad. Det fremkaldte jo i december fra mit partis side et forslag. Man mente, det ville være klogt at skaffe særlige fonds til at sætte industrier i stand til at eksportere i stadig højere grad, d. v. s. gennem selektive lån til sådanne virksomheder til en særlig gunstig rente. Særlig på skibskreditområdet har fonden jo i forvejen gjort store fremskridt.

Det andet er, om man under denne lov udnytter markederne i tilstrækkelig grad ved, at man ikke har tomme områder, hvor-